

„АВИНЬОНСКИ КВИНТЕТ“, ОТКЪС ОТ „КОНСТАНС, ИЛИ САМОТНИ ЗАНИМАНИЯ“

В Авиньон

ОТНАЧАЛО ДВЕТЕ ВИСОКИ КУЛИ НАД ПОРТАТА НА СРЕДНОВЕКОВНИЯ АВИНЬОН, Гог и Магог на неговия граждански живот, се наричали *Quiquenparle* и *Quiquengrogne*. През тях гражданите на този малък Рим преминаваха денем и нощем, както през мозъка на някой спящ папа могат да преминат спомени, въпроси или усещания. Със своя грохот звънът на големите камбани отправяше предизвикателство към нечестивия Сатана. Трептящите им вибрации отекваха далеч под тях и смразяваха кръвта на хората по улиците. Съвсем различно бе, когато прозвучеше камбаната, предупреждаваща за опасност – звукът приличаше на постепенно засилващия се рев от горски пожар или на злокобното жужене на напъхани в нагрята бутилка войнствени пчели. Куатрефаж толкова дълго – сякаш цял живот – бе живял с този звън, че сега, както бе напълно изнемощял от глад и болка, дори военните сирени му звучаха по същия начин. Щом изпадна в безсъзнание след нанесения му тежък побой, бе хвърлен в една влажна килия в крепостта и прикрепен към стената с такова подло умение, че не можеше да легне напълно, защото вратът му бе прикован към халка, а лактите му бяха извърнати и притиснати назад до камъните. Сега Куатрефаж бе достигнал етапа на благословената амнезия, когато различните болки и страдания се сливат в едно голямо непреодолимо изтощение, заличаващо всичко като естествена анестезия. Беше се свлякъл сред отломките на пода, опрял глава до стената, но въжето преднамерено бе съвсем късо. По някакъв парадоксален начин натискът върху сънната му артерия му пречеше да предаде напълно Богу дух. Чуваше приглушеното буботене на военните машини, които се изкачваха по калдъръмения склон и се спускаха към гарнизонния площад; гумените колела се плъзгаха, а двигателите ту заръмжаваха, ту заглъхваха. Струваше му се, че дълга редица тамплиери поема под светлината на факлите на някакво героично рицарско приключение; тропотът на конските копита по паветата на подвижния мост бе като последно прощаване. Видение, рожба на умората и болката, му позволи да потъне в бленувания от него свят – та нали именно той диреше документи за тамплиерската ерес и се надяваше да открие следи за местонахождението на вероятно митичното им съкровище. Сега бе попаднал в ръцете на новата Инквизиция, макар че тези „свещеници“ носеха сиви униформи и свастики вместо кокарди и амулети. С тях смъртта бе навършила пълнолетие. Значи, ето го резултата от дългото му търсене – щеше да бъде измъчван, за да разкрие тайни, които не владееше! Когато се разсмя отчаяно в истерия, те го удариха по устата, избиха зъбите му и ги вкараха в гърлото му. Но всичко това се случи много по-късно...

Що се отнася до Сам и Констанс, те не бяха сами, въпреки че целият свят сякаш се сбогуваше с тях; ала настоящето все още бе просто незначително преддверие към пълното душевно задоволство, портал към покоя сред лозята. Пикът на провансалското лято скоро щеше да премине и то щеше да завърши с изобилна реколта, предопределена да изгние, защото почти всички гроздоберачи бяха взети в армията и сега жените, децата и старците трябваше да се преборят с тези други армии; армиите от мирни лозя. Ето ги, растенията се издигаха там с цялата си мощ, загледани в небето

от синьо стъкло, разперили за прегръдка оперението си от гъсти листа и прашни плодове.

Влюбените все още бяха много неопитни, не знаеха нито какво е война, нито как да се отнасят към нея. Това пораждаше несигурност, която ставаше още по-мъчителна поради факта, че тепърва начеваха с любовните ласки; бяха изгубили повече от месец в юношески престрелки, преди да се сдобрят. Главозамайващите им прегръдки не можеха да прикрият големите пропуски във физическите им познания за сексуалния акт. А сега, на всичко отгоре, да бъдат застигнати от нежеланата война, която можеше да им бъде наложена от един луд немски бояджия: не, дори не можеха да повярват, че тази война е възможна!

Но униформата на Сам бе пристигнала – и войната напредна с още една крачка към тях. Дрехите се нуждаеха от преправяне, а и шапката му бе твърде голяма. Сам се чувстваше едновременно и горд, и нелеп, докато пробваше военното облекло пред огледалото в стаята с балкона на втория етаж на старата къща. Констанс не казваше нищо, само лежеше леко смутена и гола върху златисто-синята завивка, отпуснала брадичка в ръцете си. Сам изглеждаше толкова тъжен и объркан и толкова красив – гол мъж във военна дълга риза и с шапка, все още без кокарда на нея! Взираше се и взираше в себе си, чувствайки настъпилата промяна. „Каква пантомима!“ – каза накрая, обърна се и в пристъп на отчаяние и тъга прегърна импулсивно Констанс. Тя усети студенината на копчетата върху гърдите си, страстта на притискащия се към нея неуверен млад мъж. В този обзет от безумие свят те бяха решили да направят нещо също толкова безумно – да се оженят! Каква лудост! И двамата го казваха, и двамата го чувстваха по този начин. Но искаха да се сблизят, преди да се наложи да се разделят – може би завинаги.

Междувременно проклетата униформа стана причина за първата кавга между четирите момчета през това прекрасно лято. За щастие, тя не продължи дълго; случи се по време на игра на карти, „двадесет и едно“, на лунна светлина, на верандата с отрупани с рози дървени решетки, където гущерите дремеха по цял ден или се шураха из ронещите се стени. Вината до голяма степен бе на Бланфорд; той започна да говори надутото и високопарно за възраженията по съвест, с които някои се отказваха от военната служба, и подкладе раздражението на останалите, като се подигра на мъжете в униформа – според него те бяха предали идентичността си на „стадения разум“. По това време в литературните среди бе модерно да се говори така. Луната беше толкова ярка, че нямаха нужда от стария и клатушкащ се керосинов фенер, който стоеше до тях на масата.

– Стига вече, Обри – извика Хилари, а сестра му Констанс повтори рязко:

– Да, Обри, моля те.

Но тя не можеше да се въздържи (защото Сам изглеждаше наистина чудесно в новата си униформа) и добави:

– Говориш така, понеже Ливия те разиграваше цяло лято и те измъчи!

Бланфорд пребледня, думите ѝ го зашеметиха. Наистина бе преживял много със сестрата на Констанс, в която се бе влюбил със саморазрушителна младежка страст, а тя го бе залъгвала умело, държейки го в състояние на несигурност, докато в същото време проявяваше почти еднакво пристрастие към младия му приятел, консула Феликс Шато, който сега седеше срещу него и се взираше гневно в картите си. Миг по-късно Феликс заяви:

– Мисля, че ръката е твоя!

Ливия бе направила и двамата на глупци. Не, не беше просто от каприз и точно в това бе чарът ѝ – тя постъпваше напълно импулсивно, между действията ѝ нямаше никаква връзка, мятеше се наляво-надясно и не се замисляше дали причинява болка на другите. Или бе безсърдечна, или пък сърцето ѝ още не познаваше любовта. Мъчително бе да се мисли за нея по този начин, но те нямаша избор. И Обри, и Феликс се колебаеха дали да не ѝ признаят категорично чувствата си, когато тя изведнъж изчезна, както бе правила и преди, оставяйки като адрес за връзка името на едно кафене в Париж и на друго в Мюнхен. Бедният Бланфорд дори ѝ купи пръстен – тя бе позволила да се стигне дотам. Нищо чудно, че той бе толкова раздражителен, защото сега осъзнаваше не само собствената си грешка, но и нестихващата любов, която изпитваше към Ливия. А за капак и тази проклета война!